

ŠLJIVE KOŠTICA ILI SRNDAĆA KOŠČICA

MARKO SILOV

ŠLJIVE KOŠTICA ILI SRNDAĆA KOŠČICA

MARKO SILOV

južina

Kukavica izlazi iz staroga sata,
mjesečar pada s osmoga kata.

o štakorima, šljivama i šojkama

Sve otkako je jednoga dana štakor iskočio iz njegove zahodske školjke, Boris je fekalije, umjesto sjedeći, ispaljivao stojeći, kriomice pogledavajući površinu porculanskoga bunarčića.

Adieu!

Nakon jednog istovara, slijedio je drugi.

Oprao je ruke i potom izvadio rublje iz bubnja perilice. Gnjecavo i zgužvano, vapilo je za ostrim vjetrom. S lavorm u ruci, doteturao je do balkonskih vrata te povukao zavjesu ustranu. Iz vodilice se oslobodio...

Graktaj?

Zavjesa kao da je zagraktala.

Nakon što je objesio rublje, Boris je shvatio da mu je ponestalo vremena za čaj. Ugasio je kuhalo za vodu i otvorio vrata ormara. Brzo se obukao i izašao iz stana. Na putu do knjižnice čuo je kako jedan roditelj strogo, ne hajeći za načuljene uši brojnih šetača, svome djetetu govori da se ne smije smijati niti razgovarati sâm sa sobom. Boris se pitao ispaljuju li i oni fekalije stojeći.

U knjižnici je, kao i obično, vladala tišina. Knjižničarku, koju je Boris poistovjećivao s čapljom dangubom, obasjavala je zasljepljujuća svjetlost koja se odbijala o metalnu površinu otvarača za pisma.

„Gdje si pobrao tu šljivu ispod oka?“ upita knjižničarka obazrivo, gotovo majčinski.

„U šljiviku“, odvrati Boris ni ne pogledavši je.

Sjeo je za prvi slobodan stol i pogledao oko sebe. Nije bilo nikoga koga je poznavao. To mu je odgovaralo.

U trenutku kada je izvukao knjigu iz torbe, izvana se začuo klik taj neke ptice. Izvrnuvši glavu ulijevo, prema prozoru, Boris je primijetio da se s krova knjižnice pruža rep... šojke?

Kra!

To nije šojka, pomisli Boris.

Kraaa!

To je zvuk moje zavjese.

sfinga

Iz drvenih vješalica prosiplje se cvilež.

Odjeća se njiše pod nejakim naletima lahora.

Rijetko tko zastane da pogleda uzorke ili opipa tkaninu.

Samo se jedan mačak u gotovo isto vrijeme svake večeri pojavljivao na ulaznim vratima butika. Iris, kći vlasnice butika, redovito bi ga nahranila i poigrala se s njime.

Jedne se večeri mačak nije pojavio i Iris je to bilo jako čudno.

Zabrinula se da mu se nije nešto dogodilo, a opet – pomislila je Iris, možda ga je netko i udomio, kad ga već ona – zbog navodne majčine alergije na mačju dlaku – nije mogla. Uostalom, mačak i jest izgledao udomljeno; uvijek je bio čist i nježan na dodir. Ogrlicu nije imao, ali dojam koji je ostavljao bio je sve samo ne ulični.

Te je iste večeri, kao i svake do sada, Iris poskidala viseće komade odjeće, koji su poput lebdećih utvara natkriljivali vrata, i odnijela ih u ormar na kraju hodnika. Tmasti su se oblaci počeli nakupljati te je bilo upitno hoće li uopće robu moći iznijeti ujutro. Zaključala je vanjska rešetkasta vrata i otišla u kuhinju.

S lijekovima u jednoj ruci i s čašom vode u drugoj, uputila se prema majčinoj sobi. Tiho je odgurnula vrata koja su bila odškrinuta, a ono što je ugledala bacilo joj je čašu iz ruke i proširilo već raširene zjenice.

Mačak, koji se te večeri odlučio ne pojaviti pred vratima butika, sada je poput sfinge ležao na grudima njezine beživotne majke.

koka iz bangkoka

Zvuk gajdi rastvara umjetninu.

Iz nje se izlijeva žitka masa koja guta sve – ne časeći časa!

akvarijski poglavica

Veže svilu oko glave.

Perje azurnoplave boje.

„Izgledam li kao poglavica?“

Kaže da plava boja liječi

zubobolju,

glavobolju,

kostobolju.

Reljefe kesten-pirea poistovjećuje

s valovima kod Kanagawe.

Vodu pije iz tegle za cvijeće.

Kaže da se često osjeća kao da je u akvariju.

„Sve je to do ljuskica po tijelu,

šljokica i školjkica.

Do škruga,

tvrdih kvrga,

koščica.“

grlena čahura

„Pazite, nemojte ih ugaziti!“ slabašno zamekeće starac.

Gustav se u zadnji čas uspio iskobeljati iz svojih ljepljivih misli i zaustaviti.

Pogledao je u ono u što je starac, kojega je prvi put u životu vidio, gorljivo upirao prstom.

Radilo se o gusjenicama koje su mimikrijski koketirale s asfaltnim kavijarom.

Gustav je ljubazno kimnuvši zaobišao hrpu dlakavih gusjenica i nastavio užurbano hodati prema svojoj kući. Da nije bilo starca, toga gusjeničnog kontrolora koji je, kao da mu život ovisi o tome, molio ljude da zaobiđu klupko gusjenica na asfaltnoj stazi, Gustav bi ih vjerojatno ugazio i, slijedom toga, nosio u svome grlu. U čahuri koja bi se formirala u gluho doba noći dok bi mu mrak silovito pritiskao oči.

srebro

Lukács se naglo trgnuo iz sna.

„Zlato, što je bilo?“ upita ga Rákhel, jedva žmireći, glave odignute od jastuka.

S rukama na potiljku, Lukács je zabezeknuto piljio u jednu točku. Sekret odsanjane jeze pulsirao je u izbočenoj veni na čelu. „Ništa, samo sam ružno sanjao“, procijedi Lukács, svjestan slabosti koju je upravo pokazao. „Spavaj“, šapne i krene prema kuhinji po čašu vode.

Zastavši pred ogledalom, u zjenicama očiju zamijetio je srebrnasti kovitlac, srebrnasto presijavanje.

Protrljao je oči, ali srebro je i dalje bilo prisutno. I dalje je... *lebdjelo*.

Ovo nije moguće, pomisli Lukács, ne vjerujući onome što vidi, ne vjerujući svome odrazu.

Rákhel se protegnula i glasno zijevnula.

Jesam li se probudio u istom svijetu u kojem sam sinoć zaspao?

pješčana vještica

U pijesku sam. Do grla. Svjetlucam.

Ja sam nebula, ali i nebuloza.

Ja sam pješčana vještica, a ti...

Ti si ljeta jedač.

Jedeš foliju iz koje svako malo nešto pobjegne: kapljica senfa, kriška krastavca,
kockica rajčice...

Supplies.

Zaklanjaš sunce.

Reprise.

Sunca više nema.

Surprise.

Moja glava je koštica. Polegni je u ispražnjenu nišu avokada.

vagitone

„Sviđa li ti se ovo?“ upita Byron.

Gwyneth vibrira, cvili, slini prste.

Byron je kao dječarac volio kotrljati riječi preko rotirajuće lopatice ventilatora zato što je onda zvučao kao robot iz omiljenoga mu crtanog filma.

Jezičavo jaružalo zna za *autotune*, ali kako nazvati glas koji se kotrlja u dubini vagine?

Vagitone?

Krešendo se prekine.

Gwyneth gurne Byronovu glavu ustranu kao da je posrijedi kugla za pogađanje čunjeva.

Palma se ljuljka u kutu sobe.

Povjetarac je nevješti voajer.

kamen-škare-papir

Predvečerje prede. Na ulici djeca igraju
kamen-škare-papir.

Pišeš-rišeš,

kadli...

Nešto ti zaškaklja ruku.

Perce?

Ovo nije perce, nego...

uholaža,

vlažnosti biljeg.

Uho laže – djece nema,

daješ se u bijeg.

srponoša

Jušne su se školjkice, poput sisaljki hobotnica, lijepile za zaobljenu stranu žlice.

Uočivši Beátino mrštenje, sluškinja je spustila poluprazan tanjur na pladanj. Djevojčino čelo još uvijek je gorjelo, ali sluškinja je osjetila olakšanje što je uspjela natjerati Beátu da proguta barem malo juhe. Prešla je vlažnim komadićem platna preko djevojčina čela te posložila ploške krumpira na njega, kao da je slagalica.

„Zvonce je ovdje“, reče sluškinja i tiho izađe iz sobe.

Iz sobe je potom *izašla* i Beáta. Vratila se nakon dva ili tri sata.

Malo poslije ponoći, izronilo je stvorenje koje se danima valjuškalo u prašini ispod Beátine bolesničke postelje, a s kojim se Beáta već prilično zbližila. Fenjer je slabo osvjetljavao njegovo koščato, krljuštima prekriveno, tijelo.

„Mogu li spavati s tobom u krevetu?“ upita stvorenje, hrapavim šaptom. „Večeras je jako hladno, a i mislim da sam počeo razvijati gadnu alegoriju na prašinu... liiiihhh, *alergiju!*“

Pitanje koje je stvorenje postavilo bilo je retoričko jer ono je, ne čekajući odgovor, već podiglo pokrivač i razotkrilo skvrčenu djevojku koja je drhtala od groznice. Oprava u kojoj je Beáta ležala bila je zgužvana i zemljasta. U lijevoj ruci grčevito je stezala blještavu alatku.

„Crni stvore, crni stvore...“, započne Beáta malaksalo. „Zašto me tjeraš da *sanjam...*“, nastavi, probijajući se kroz pulpu groznice, „srpom priklane paunove?“

Stvorenje joj rastvori šaku i uzme iz nje srp čija se zamrljana površina bolesno sjajila pod svjetlošću fenjera. „Tiho, djevojče, tiho! Obavila si sjajan posao.“

nesilica

Vasilka, sjedeći podvijenih nogu, izgledala je poput gejše na ceremoniji čaja. Na sebi nije imala ništa, bila je zaogrnutu samo svjetlošću ljubičaste žarulje. Sklopljenih očiju i glave izvrnute prema stropu, izgledala je poput grešnice koja tiho moli za milost pred naletom udaraca bičem.

Lyudmil, koji je sjedio prekoputa ležaja, zapiljio se u Vasilkin prsni koš. Izgledalo je kao da se ne miče. Opet, s druge strane, štošta se dalo umisliti pod tom mutnom, ljubičastom svjetlošću koju je stropna žarulja štedljivo davala.

Vasilka je konačno spustila glavu i ispuzala iz svoga brloga. Dopuzala je do Lyudmila čiji je pogled ostao uprt u gnijezdo načinjeno od zgužvane plahte. U gnijezdu su bila tri jaja.

„Zar ti na jajima sjediš?“ upita Lyudmil tromo izgovarajući riječi.

„Bolje i na jajima, nego na ušima“, odgovori Vasilka, palucajući vrškom svoga račvastog jezika po glaviću Lyudmilova penisa, koji je poput krtice virio iz proreza na njegovim hlačama.

Kada se Lyudmil te noći vratio kući, zatekao je majku kako mijesi u mrklome mraku kuhinje. Tiho je objesio ključeve o kukicu u hodniku i izvadio baterijsku svjetiljku iz ladice komode. Njome je osvijetlio majčinu figuru sa strane.

„Ah, tu si!“ reče majka pružajući ispruženi dlan prema izvoru svjetlosti. Lyudmil, ne znajući točno kada je ona žena uspjela ubaciti jaje u džep njegova kaputa, posegnuo je u špilju svoga džepa i, na vlastito čuđenje, izvadio jaje. Majka mu je zgrabila jaje iz ruke i vješto njime kucnula o rub zdjele. Palčevima je raširila raspuklinu koja se iscrtala po sredini jajeta i pustila da se sadržaj izlije u rupicu koju je prethodno izdubila u hrpi bijeloga praha.

Žumanjak se crnio kao čađa.

„Zar ona na jajima sjedi?“ upita majka tromo izgovarajući riječi.

„Bolje i na jajima, nego na ušima!“ odgovori Lyudmil ponosno, poput učenika kojemu je unatoč pustoј krvi koja se slila u samtene predjele ispod školske klupe, ponešto krvi ostalo i u glavi.

crna (joj) dobro prestaje

Crna kao da je prestajala biti crna.

Crna kao da je odlučila povući se iz postojanja i ostaviti za sobom samo trag onoga što je bila.

penjačica

Zavojiti se jezici primiruju i – gase.

Gasi se i susjedova kosilica za travu.

Bella pripaljuje cigaretu i sjeda na zagrijanu prozorsku dasku s koje je Sofia jednom pala i slomila vrat dok je čitala knjigu.

„Je li i tebi žao što s nama zapravo sve završava?“ upita Bella zureći u obližnju ruševnu kuću, uza čiji se zid verala penjačica, i dopuštajući pepelu da se otrgne od ostatka cigarete i padne na znojem joj orošeno bedro.

Sofia šuti, a njezinu tišinu popunjavaju izvanjski zvuci nabijanja gumene loptice za badminton.

Iščežnuće jednoga zvuka rađa novi.

zvončići

Rory je često sjedio sâm na terasi. Slušao je titraje zvončića na povjetarcu i kadšto oči napajao šumskim zelenilom. Obližnja ulična svjetiljka, koja se pri vrhu granala u dvije manje, izdaleka je – s njegove povišene terase – podsjećala na svjetleća ticala gigantskoga puža.

I tako je toga predvečerja, sklopljenih očiju, sjedeći u svojoj udobnoj stolici, Rory slušao zvončice koji su visjeli na kukici iznad njegove glave sve dok, iznenada, kao da ih je neka ruka zgrabila, nisu potpuno utihnuli.

Rory je otvorio oči. Osjećao se kao da je izgubio pojam o vremenu. Ticala više nisu gorjela, a djeličak šume, koji su obasjavala, sada je bio nerazlučiv. Ustao je i povukao klizna vrata. Vratio se u dnevnu sobu, ali nešto je bilo drugačije. Nije bio siguran jesu li ljudi koje je vidio pred sobom isti ljudi s kojima je toga dana ručao.

Više ni u što nije bio siguran.

Roryja je obuzeo osjećaj panike dok mu se najmlađi sin, koji je sjedio i glavom zaranjao u bljedunjavu mrežu rastvorene bilježnice, obraćao s pitanjem: „Cara ima sedamnaest pikula. Ima četiri pikule više nego Orla. Koliko pikula ima Orla?“

Tko su ovi ljudi?!

abrakadabra

„Ja sam Abra“, reče plavuša pružajući svoju koščatu ruku.

„Levi, drago mi je!“ uzvratil portir zureći u zajapurenu priliku ispred sebe. Šiške su joj bile zalijepljene za čelo, a tuš za oči razmazan oko očiju. Podsjećala ga je na nekoga, ali se nije mogao sjetiti na koga.

„Ne znam jeste li dobili obavijest, ali danas bih trebala održati probu uoči sutrašnjega koncerta“, reče Abra, čupajući tkaninu svoje sivkaste haljine, hladeći oznojenu kožu.

„Da, da, naravno... Samo izvolite...“, reče Levi, rukom pokazujući prostoriju u kojoj se nalazio klavir. „Ako vam nešto zatreba, ne ustručavajte se zazvati!“

Abra zahvali i uđe u atrij, a Levi se vrati svome računalu i nastavi igrati Mahjong Titans.

Sjetio se na koga ga je podsjećala.

Na glumicu Patriciu Arquette.

Nakon nekog vremena, kada je Levi učinio zadnji potez u igrici, a Abra već dobrano svirala, na vratima muzeja pojavila se koščata plavuša, šišaka zalijepljenih za čelo.

„Oh, netko već svira?“ upita zajapurena pridošlica stojeći na pragu i pažljivo osluškujući zvukove koji su izranjali iz utrobe klavira i leljali prostorom.

Levi je oblije hladan znoj.

Spopadne ga osjećaj...

...da nije sav svoj.

(p)oslić

Iz džepa kaputa, koji mu je bio prevelik, izvadio je broš koji je baka prethodne večeri stavila na ormarić pokraj televizora i kriomice ga, dok je djed razgovarao s prodavačem o maslinama i lošem vremenu, zabio u oko ribe na vrhu hrpe.

„Hajde, Gerónimo, idemo!“ reče djed naposljetku, pružajući ruku.

Sluškinja je već sljedećega dana bila optužena i otpuštena zbog sumnje na krađu broša, a dječak je sve to mirno gledao i ni riječi nije rekao, baš kao što je i obećao ženi čakarastih očiju koja mu je u snu naredila da učini ono što je toga jutra učinio na tržnici.

mala noćna hortikultura

Takashi naglo otvori oči.

Nešto ga je prenulo.

Šuštanje lišća?

Trganje?

Krmeljivih je očiju pogledao na ručni sat. Bila su četiri sata ujutro.

Postavio se u sjedeći položaj. Protrljao je oči i obgrlio noge, pomno osluškujući titraje noći. Doista se čulo neko šuškanje, a šuškanju se ubrzo pridružio i...

Šapat?!

Zjenice su mu se raširile na samu pomisao da bi netko mogao biti tu, u vrtu, u četiri sata ujutro. Još je jednom, s čvorom koji mu je pulsirao u grlu, pogledao u svjetleći krug ručnoga sata, želeći se uvjeriti da ne umišlja. Baš u tome trenutku, jedna od brojnih tipki na kasetofonu iskočila je iz svoje udubine, označavajući time kraj kasetne vrpce.

Haruomi Hosono zalio je svoj cvijet.

Takashi je, želeći izbjeći škripu kreveta, ustao što je tiše mogao. Na vršcima prstiju došuljao se do prozora.

Da. Netko je zaista bio u vrtu.

Takashi je ukočeno, skoro ne dišući, zurio u noćnu priliku dok mu je srce lupalo poput čekića.

Mjesec je bacao slabašnu svjetlost, ali ipak dovoljno jaku da Takashi shvati da je noćna prilika zapravo starica koja je živjela u kući pored njegove?

Haruomi Hosono zalio je svoj cvijet, a stara je susjeda kružila oko stabalca...

...i šaptala.

zjenični ske(r)let

Priguši svjetlo.

Privuci stolac bliže prozoru.

Renée sjedne i spusti ruke na koljena čekajući moljca koji će privučen bljeskovima oka sletjeti na njezino lišće...

„U podočnjak ili pod očnjak?“ upita Renée.

...i kroz uljasto crnilo zjenice prodrijeti u njezino biće.

„U podočicu, dušo“, odgovori zjenični skelet, žvačući Renéeinu dušu,
bojajući je u skerlet.

C'est un rendez-vous,

mon amour.

šišmiši i pastiri naglavačke

„Ovo sam zadobila u drugoj dimenziji“, reče Paulette, pokazujući ljubičasti Big Bang na podlaktici lijeve ruke.

Prostitutka s interesom...

...za paralelne svjetove?

„Dođi tatici!“ reče Frédéric i zagnjuri brkove u pjenu njezina tijela. Osim taktilnoga dijela, predigra je sa sobom vukla i svukla i melodiju sastavljenu od prigušenoga kuckanja biljarskih kugli i pjesama Françoise Hardy.

Paulette se činilo kao da je grebe žica za ribanje posuđa, ali bez deterdženta. Prekoračila je Frédéricovo tijelo i stala, napetih bedara, točno iznad njegove krletke od rebara. Rastrgala je svoje jestive gaćice i razotkrila Venerinu škrapu, kao i pastira, zakukuljenoga u vučje krzno.

„Oh là là!“ zapjeva Frédéric, gladeći zalizanu kosu, zureći u taj čudnovati gustiš. „Što li je pak... to?“

čeljušni crvi

Čeljust se opire, izvija, škljoca.

To su crvi u pustinji od kvarca.

goblin koji se oteo goblenu

Budući da joj krastavci više nisu bili dovoljni, Alžbeta se odlučila za par ovećih tikvica. Stavila ih je u košaru, u koju je prethodno plegla pureće pljeskavice i bijelo vino, te se poput puža golaća dovukla do blagajne gdje je prodavačica turpijala nokte.

Nekoliko pomaka kazaljki kasnije, Alžbeta se našla u hodniku svoga stana. Mirisao je na mačji pijesak, a Alžbeta mačku nije imala. Skinula je jaknu i nakratko se zagledala u svoj odraz u ogledalu. Zbog ušiju koje su joj virile između masnih čuperaka kose te zbog košulje ukrašene cvjetnim uzorkom, izgledala je poput goblina koji je pobjegao s proljetnoga goblenu. Teturajući je otišla do kuhinje i s olakšanjem ispustila vrećicu iz ruke. Uključila je televizor baš kad se Maja Blagdan valjala po zemlji u lepršavim dronjcima, kričeći o svetoj ljubavi.

Sjela je za stol i predano počela guliti tikvice nožićem, dok je ono što je hranila svake večeri ispuštalo zvukove slične onima koje je ispuštao buljooki usisavač iz Teletubbiesa. Ona koja se obično ne smije sada se od srca hihotala, trljajući se o stolicu i nadajući se da će jednoga dana i lubenica doći na red.

žrtva žetve

STRAN

ICE.

Slovo I presjekao sam po sredini.

Gornju sam polovicu bacio, a donju – koja samo što korijenje nije pustila –
podlegao pritisku.

Jednom savijenu, zalijepio sam je na donji rub slova do kojega je stajala i dobio
novu riječ:

STRAN

GE.

„Hej, žeteoče?“

„Što je?!“

„G je samo D koje se okrenulo na drugu stranu kreveta kako bi nesmetano, bez
bojazni o širenju lošega zadaha, moglo disati na usta.“

„Začepi!“

krljušt-štuka-vješala

„Ako pobijediš, odvezujem te.“

„Stvarno?“

„Najstvarnije. Jesi li spremna?“

„Jesam.“

Angel ispali:

„Krljušt.“

Mae uzvрати:

„Štuka!“

Angel cokne jezikom i gurne stolčić pod njezinim nogama.

Grlo zazvekeće,

greda zamekeće.

„Prava si štuka!“

šparoge babaroge

Ovo je supermoćna, šparožna mokrača!

U trenutku kada je zacičalo zvonce na vratima, David je mokrio po osvježivaču za WC školjku. Čuvši zvonce naglo je obustavio mlaz i pažljivo osluhnuo.

Možda mi se i pričinilo, pomisli David. Uostalom, to ne bi bilo čudno s obzirom na to da je cijelo jutro proveo bdijući nad sintesajzerom, pokušavajući odsvirati pjesmicu koju mu je učiteljica zadala za domaću zadaću.

Zvonce se opet oglasilo i ovoga puta David je znao da ne umišlja. Njegovi roditelji bili su na poslu, ali otac kao da je bio prisutan; njegovo upozorenje da ne otvara vrata nikome koga ne poznaje jasno mu je odzvanjalo u glavi.

Povukao je gaćice i na prstima, poput baletana, zašao u hodnik stana. Pored vješalice na kojoj su visjeli kaputi i šalovi, nalazio se stolčić. David ga je pažljivo podigao i primaknuo vratima, namjestivši ga točno u liniju sa špijunkom. Tiho se popeo na njega i provirio kroz špijunku, vrhovima prstiju lagano pritišćući lakirana vrata.

Starac, kojega David nikada prije nije vidio, plesao je i škiljeći gledao u smjeru špijunke, kao da osuđuje Davida što mu ne želi otvoriti vrata. Starac je na sebi imao raskopčani kaput, a ispod njega – samo crni grudnjak. Na usnama je nosio crveni ruž, baš kao i David u tome trenutku. Pogleda prikovana za viseće salo koje je žestoko podrhtavalo pri svakom silovitom pokretu, David je u gaćice ispišao još ono malo *supermoćne, šparožne mokraće* koju je zadržao u mjehuru.

zijeвање/zalijeвање

„Zijevaš ili zalijevaš?!“ zagrmí Graciela vidjevši vrtlara kako mlitavo drži crijevo za zalijeвање i zijeva.

„Za-zalijevam, gospođo!“ reče vrtlar najednom trepćući vlažnim očima, ispravljajući pogrbljeno držanje.

„Onda se potrudi da to tako i izgleda“, reče Graciela.

„Jasno, gospođo!“ procijedi vrtlar i nakloni se, ali *señora* se već vratila u svoje odaje...

...u kojima se *sirvienta*, iskolačenih očiju i grkljana spaljena kiselinom, previjala na podu hropćući.

večernjača

„Baaakooo!“ molećivo zamekeće djevojčica držeći ručice na ušima. „Prestaniii!“

Irene se nije obazirala na unučino zapomaganje, već je i dalje strastveno, nadasve orkestralno, vilicom strugala po praznome tanjuru, pretvarajući orkestriranje u... *orkastriranje*.

„Moramo se pozabaviti nečime dok nam večeru ne posluže“, reče Irene, najednom se unoseći unučici u lice. „Nije li tako, dijete drago?!“

prisustvo trečega

Dvoje spava, ali troje njih hrče.

voštani čovječuljak

Nejc je spustio pogled na majčinu ruku koja je dodirivala površinu parketa. Njezini prsti, treperavim svjetlom televizora izdvojeni iz tame dnevne sobe, počeli su ritmično kuckati po parketu, kao da šalju poruku. Kao da svaki udarac označava slovo, a više slova – riječ. To je učinila nekoliko puta, svaki put kuckajući nešto drugačije od prethodnog kuckanja, a onda je najednput prestala.

Na čija vrata kucaš, majko, tko ti to ne želi otvoriti, pomisli Nejc u šali. Polako joj je podigao ruku s parketa i položio je na trbuh gdje joj je počivala i druga ruka. Ugasio je televizor i otišao u svoju sobu.

Imao je osjećaj kao da će se razboljeti. U grlu se pojavilo škakljanje, a ni glava mu nije bila na mjestu. Ušavši u sobu, zatvorio je vrata za sobom i skinuo odjeću. Uvukao se u krevet, pokrivši glavu. Sklopljene dlanove ugurao je među bedra. Koža je itekako gorjela.

Probudio se oko tri sata ujutro. Uši su mu bile pune staklene vune, a grlo kao da mu je netko izbrusio; jedva je mogao gutati. Glava mu je bila toliko teška da mu je trebalo dugo da se uspravi i upali noćnu svjetiljku pored sebe. Navukao je papuče i dobauljao do kupaonice.

Mošnja mu je bila vruća na dodir.

Nešto očito nije bilo u redu, a pipkanjem je ustanovio i što.

Testis. Bio je bez desnoga testisa.

Nejc je mahnito pipao i rastezao mošnju, očajan zbog novostečene spoznaje, kada je iza sebe začuo slabašan, podrugljivi „hee-hee“ po kojemu je bio poznat njegov glazbeni idol iz djetinjstva.

Zadrhtavši, Nejc se osvrnuo oko sebe. Ugledao je sićušno stvorenje kako sjedi na rubu ogledala. Čovječuljak, ne viši od prosječnog češlja za kosu, sjedio je i ritmično rezao zrak svojim malim nogama. Tijelo mu je izgledalo kao da je od voska.

„Gdje mi je testis?“ upita Nejc drhtave čeljusti, dijelom zbog testisa koji je samo tako nestao, a dijelom zbog voštanog čovječuljka koji se niotkuda pojavio usred noći, kao svjedok Nejčevu otkriću.

„Testis ti je, dragi mladiću...“, započne čovječuljak, „s one strane ogledala.“

„Molim?“ upita Nejc, iako je savršeno jasno čuo što mu je čovječuljak rekao.

„Volim!“ uzvрати čovječuljak jedva dočekavši.

„Molim?“ ponovi Nejc ovoga puta glasnije, ne vjerujući onome što vidi i čuje.

Voštani čovječuljak cokuo je jezikom, vjerojatno nezadovoljan što ovaj mladić, koji je stajao pred njim i držao se za spolovilo, nije nastavio rimu.

„Sanjam li ja ovo?“ upita Nejc zureći u čovječuljka koji je sada smirio nožice.

„Sjećaš li se možda...“, započne čovječuljak, držeći se za bradu i škiljeći na jedno oko, „nečega neobičnog tijekom protekle večeri?“ čovječuljak završi i počne značajno prelaziti očima po Nejčevoj ruci.

Nejc, primijetivši da mu čovječuljak možda daje nekakav znak, pogleda na trenutak svoju ruku, zatim čovječuljka, pa opet svoju ruku, pa čovječuljka...

„Majčino lupkanje prstima o parket...?“ izgovori Nejc upitno, nesiguran kakve to veze ima s njegovim nedostajućim testisom. „Jesi li na to mislio?“

„Tako je!“ reče čovječuljak zadivljen njegovom brzom pretpostavkom. „Što god je tvoja majka pokušavala spasiti ili prizvati u snu kuckajući o *drvo*, ti ćeš to dozvati na javi – lupkajući o *ogledalo*“, reče čovječuljak i vršcima svojih šiljastih noktiju kucne o površinu ogledala.

„Št – ...“, započne Nejc, sada već prilično zbunjen i prestrašen.

Tada je voštani čovječuljak očito odlučio da je njegov posao ovdje završen, pa je zaigrano šapnuo: „Pusti vodu da *voštani* odu!“ i zatim skočio naglavačke u odvod umivaonika.

moshi-moshi

Glava tuša koju je u grču držao u ruci ubrzo je postala telefonska slušalica. Dani su postali loši; što mu je drugo preostalo nego prisloniti slušalicu na uho i reći:

„Moshi-moshi?“

papagej tsitsi

Sve otkako je jedne večeri na televiziji vidio da je čep od pjenušca uspio usmrtiti jednu pticu, papagaj Tsitsi – kojemu je na metalnoj pločici pričvršćenoj za krletku bilo ugravirano *papagej* – htio je da se i njega usmrti na isti način.

Prva se prilika ukazala kada su Lech i Wiola slavili treću godišnjicu braka. Tsitsi je izrazio želju da se čep katapultira u njegovome smjeru. Wiola je protresla bocu i poslušno je okrenula prema njemu. Čep je iskočio, pjena je navrla, a Tsitsi je bio pošteđen. Čep ga je zaobišao te se, umjesto u njega, zabio u hladnjak, srušivši nekoliko magnetnih slova.

„Više peha drugi put!“ pjevno dobaci Wiola, namignuvši nakostriješenome Tsitsiju koji sada, znajući da se pjenušac otvara samo ovom prilikom, mora čekati sljedeću godišnjicu braka.

ovacija/ovulacija

Predstava je završila, a ruke – koje su do tada beživotno visjele sa zidova – napunile su se krvlju i počele pljeskati. Isprva slabo, a onda sve glasnije i glasnije.

„Čuješ li, Adriene?! Slušatelji nam plješću!“ zacvili Jacqueline lickajući uglačano uho na bisti Adriena Brodyja, želeći još jednom osjetiti njegov nos u sebi.

noćno veslanje

Kanu jednoklek. Mrak dvoklek.

Ove ću noći zaveslati klupkom krvnih žila.

„Što ako zagrebeš mulj?“ upitala si držeći vrećice čaja na kapcima.

Zelenkaste suze slijevale su ti se niz obraze. Bila si gospa od čaja...

Skoro gospa od očaja.

Tiho...

Stijenke će ostati sigurne.

grok-grok-grok

Odvrnuo sam slavinu misleći da će groktanje koje je dolazilo iz odvoda prestati, ali ono se javljalo i dalje.

Grok-grok-grok.

Možda se tamo dolje, u cijevima, u crijevima umivaonika, nastanila svinjica veličine čovječje ribice. Možda je bila gladna, a ne žedna, pomislio sam, čuvši groktanje toga jutra po tko zna koji put.

Grok-grok-grok.

Otišao sam u kuhinju i uzeo zdjelu s ono malo zobene kaše koja je ostala na dnu. Vratio sam se u kupaonicu i preostalu kašu iskrenuo u odvod umivaonika. Naslonio sam se na rub kade i čekao.

Groktanje je ubrzo prestalo.

Svinjica je očito bila gladna.

o ateljerskim kruškama, tepisima i vrhnjima za kavu

Kruška je kruškolika, zapiše Kobe.

Onakvog oblika kakvog i treba biti, ali... Kakva je nutrina prikazane kruške? Kako objasniti crvenkasto meso i pastelno ljubičaste žilice? Je li ovo kruškolika crvena naranča?

Kobe sa secirane kruške svrne pogled na tepih te ostane neko vrijeme zuriti u njegove šare, pitajući se koliko je otisaka ukupno izbrojio i koliko dugo nije bio na pranju. Nakon samo nekoliko trenutaka provedenih u potpunoj tišini svog ateljea, Kobe se sjetio što je toga jutra zaboravio kupiti.

Vrhnje!

Jebeno vrhnje za kavu.

Ustao je sa sofe i krenuo prema vratima.

Tapšajući džepove jakne u potrazi za ključevima, Kobe se osjećao kao da ga je kamion pregazio.

Sve što je trebao dokučiti jest *čiji*.

prasak

Mirovao je i molio se, ni sam ne zna kome, da se masivni kristalni luster, koji se nalazio točno iznad njegove glave, otkine od stropa i sruši na njega.

Kad bi barem onaj goblin koji živi iznad mene odlučio preskakati vijaču, sneno pomisli Edgar. Hajde, malo vježbe ti ionako ne bi škodilo, nastavi Edgar, prizivajući prodorne zvukove lomljave, zamišljajući svoju kristalno-zvučnu smrt.

Bio bi to prasak koji ne stvara, već uništava.

„Ne bi ni tebi škodilo da se digneš i promijeniš vodu onoj jadnoj ribi“, ispljune nepoznati, bestjelesni glas.

Zidovi više nemaju samo uši...

Odnedavno imaju i usta.

glineno rilo

Dante se obilno znojio. Napinjao je i opuštao mišiće, šakama gužvajući posteljinu, dok je Lewis, poput majstora, oblikovao glinu.

Po svemu sudeći, Dante se bližio vrhuncu.

Žarulja je zatreperila.

Iz gline je štrcnulo.

Pred Lewisom se ubrzo, nakon potpunoga mraka kojemu je nakratko posvjedočio, našao slon iz čijeg rila je curilo sjeme.

„Koji *kurac*?!“ zaurlao je Lewis dok su mu uši zaglušivali reski zvuci nepostojeće džungle.

ostaci brvnare u pekaču za vafle

Drveni zidovi brvnare zastrti su dotrajalim tapetama ukrašenima šumskim motivima.

Dnevna soba sastoji se samo od žućkaste sofe i drvenog stolića. Na sredinu sofe polegnuta je krabulja crna, izdužena kljuna. Na stoliću se nalazi krilata žičana skulptura.

U trenutku kada je Yavor kresnuo šibicu, spreman da je hitne u središte toga zlokobnog prostora i time zauvijek okonča kalvariju koja se poput tijesta razvlačila i probijala iz sna u san, probudio ga je miris paleža. Yavor se brzo izvukao iz kreveta i, sa snom u očima, pojurio prema kuhinji.

Dim je sukljao kroz procjepe pekača za vafle i bojio kuhinju u pepeljasto sivu.

Iščupavši užareni utikač iz utičnice, Yavor je zagnjurio nos u majicu i počeo kuhinjskom krpom tjerati dim kroz kuhinjski prozorčić.

Čovječe, kao da sam cijeli dan spavao, ozlojeđeno pomisli Yavor.

Vidjevši crni prašak u koji su se pretvorili njegovi vafli, Yavor se sjetio brvnare iz sna i trijumfalno se nasmiješio.

„Bingo!“ cikne, gledajući prhko crnilo vafli.

Ovo neće završiti u košu za smeće, potom odluči.

Pažljivo je uzeo pekač i ubrzo se našao ispred zahodske školjke. Žustro je istresao zagorjelinu i brže-bolje pustio vodu.

Koprena se podigla i Yavor je odmah osjetio lakoću.

Nakon što je neko vrijeme zamišljeno stajao nad školjkom, slatko je izdahnuo i vratio se u kuhinju.

Valjalo je najzad nešto i pojesti.

špurijus

Oči zvjeraju.

Vonj kuhane divljači dobrano se širi.

Čeljust ti škljoca!

Zemlja tutnji.

Metež je sačinjen od nejasnih slutnji.

Mišići plesača poškropljivani bljeskovima svjetlosti kao da su homagij svim
srndaćima ikada koji su – skok po skok, dvoskok! – završili u loncu.

Šljive koštica ili srndaća koščica:

u nešto – pobogu – jesi zagrizao.

proljeće

„Posluga za gospođu Oshiro!“ začuje se glas iz hodnika.

Momoko je, označivši stranicu na kojoj je stala, zatvorila knjigu i potapšala nabore na ogrtaču. „Naprijed!“

Sluga je ušao u sobu, gurajući ispred sebe stolič na kotačiće. Na jelovniku su bili *wagyu* govedina i artičoke s umakom od indijskih oraščića. Osim pribora za jelo i rashlađene boce vina, na stoliću je bila vaza s cvijećem.

Da se samci osjete krhkijima u vrleti života?

„Kako se zoveš?“ upita Momoko.

Sluga se lecne. „Oprostite?“

„Kako se zoveš, mladiću?“ ponovi Momoko, ovoga puta nešto glasnije.

„Katashi, gospođo. Zo-zovem se Katashi!“ odgovori sluga zamuckujući, pitajući se kamo će ih ovaj razgovor odvesti.

„Katashi...“, sneno ponovi Momoko okrećući se prema visokome prozoru iza sebe. *Recepcionar je bio u pravu.*

Pogled s osamnaestoga kata zaista je čudesan.

„Katashi...“, reče Momoko sjeckajući tišinu na sitne dijelove. „Koje je tvoje omiljeno godišnje doba?“

Katashi nije očekivao takvu vrstu pitanja. Počeo se po zatiljku i nakon kratkoga promišljanja odgovorio: „Moje omiljeno godišnje doba je proljeće, gospođo Oshiro.“

„Zašto baš proljeće?“ nastavi Momoko pogleda i dalje uprtoga u nebo.

Oblaci su izgledali vrlo nezbiljski.

Kao da nisu bili dio ovoga svijeta.

„Proljeće...“, počne Katashi. „Proljeće nudi nove početke!“

„Nove početke...“, zatečeno ponovi Momoko, više sama za sebe.

...u stopu slijede dobro znani svršeci.

„Dobro, možeš ići, Katashi!“ naposljetku reče Momoko, uljevajući rashlađeno vino u čašu.

Katashi se nakloni i u tren oka nestane iz sobe.

Pijuckajući vino i upijajući snene scene sutona, Momoko odluči usnuti i nikada se više ne probuditi.

noćobdija

Osjećam tiktakanje srca na mjestu gdje zanoktica izbija kao sjeme pšenice.

Što kada ponestane voća u zdjeli?

Što ćeš onda... ostaviti na cjedilu?

Oh, mon coeur.

ugrušci ljeta

„Sunce izgleda nestvarno!“ primjećuješ nedovoljno obnevidjela, mislim prišivajući nebesku kuglu stranicama uobrazilje.

„Možda to i *nije* pravo sunce“, uzvraćam stržući vrhom tenisice po asfaltu, prešućujući da je pravo sunce davno oteto.

Sladoledar se smije i hvataljkom ruje po limenoj kutiji ispred sebe.

jeguljasta noć

„Jeguljasta?“

„Noć je opipljiva?“

„Kao tikva?“

„Tkivo?“

*Papričice, ovo nije žele!
Ovo je jeguljasta noć kojoj si dala ući.*

Hirovita.

Noć dolazi kao tkivo, papričice.

Ne, kao tkivo!

*Da, kao tkivo.
Noć se javlja u formi tkiva dok sanjaš.*

Kakav čudan san, pomisli Dusty.

Wyatt je i dalje čvrsto spavao. Zašto i ne bi, pomisli Dusty, koja je pogledavši na sat, shvatila da je spavala svega pola sata. Nježno je prebacila njegovu ruku preko svoje i nastavila piljiti u lava lampu koja kao da je odustala od svoje funkcije.

„Lijena guzico!“ pospano izusti Dusty nakon čega ponovno utone u san.

rascjep

Heljde ljuska šuška...

...jastučić se rastvara.

Projekcija se odvija...

...s druge strane kapaka.

Tijelo tone kao da je od olova.

Sve je to zbog misli, kažeš.

Misli su ključne.

Može biti...

...da kože su to niti.

Kroz planktonsku misao...

...za platonski smisao.

treće oko

Zrnca prohujaloga kovitlaca usporeno su letjela s jednoga kraja kabineta na drugi.

Komadić kristala koji je s kukice visio o niti projicirao je iskričave obrise po freskama koje su se ljuštile.

Preda mnom, na jednoj od brojnih, bojom umrljanih drvenih polica, nalazila se pozlaćena skulptura rastvorene ljudske šake koja je svojom blistavošću izazivala divljenje. U trenutku kada sam lagano dodirnuo zlaćanu vjeđu na dlanu, probudio sam se te slijepljenih očiju pogledao u svoj lijevi dlan. Strašno me svrbio.

Nisam mogao ne zapitati se čeka li me skorašnji novčani dobitak ili samo još jedno oko.

kroza staklo kafeterije u staklo telefonske govornice

Posrebreno drveće ljeska se pod svjetlošću večernje lampe.

Ljudi dolaze i odlaze.

Konobarica nadolijeva mulj u šalice.

Zurim kroza zamagljeno staklo kafeterije u staklo obližnje telefonske govornice.

Vrata govornice su rastvorena. Slušalica se njiše na žici.

Rado bih se dignula i vratila slušalicu na njezino mjesto, ali zbilja ne želim da telefon zazvoni...

Ne večeras.

noć u kojoj se nož prerušio u olovku

Hoće li se ova kalvarija sama privesti kraju ili ću je ja morati okončati?

Pitanje je ostalo visjeti u zraku sve dok ga žalac britke melodije nije probušio, nakon čega se ono izdušilo i nečujno skljojalo na tlo. Umiruća zraka svjetla prokrčila je svoj put kroz tamu do platna na koje se potom izlila u svoj svojoj veličanstvenosti.

Nož se prerušio u olovku.

Zasijecaj po bjelini.

waterfalls

Prizor žabolikoga šefa kako se previja u kašlju podsjetio je Sebestyéna na jednu televizijsku emisiju posvećenu gljivama, takozvanim dimnim bombicama.

Šef je imao pedeset sedam godina. Volio je piti Chardonnay i pušiti cigarete marke Sobranie. Imao je kataraktu lijevoga oka koja se unatoč silnom novcu nije dala odstraniti. („Previše je rizično upuštati se u takvo što“, savjetovao mu je oftalmolog.)

Sebestyén je znao svašta o svome šefu, ali nikada nije saznao njegovo ime.

Šef mu je kroz kašalj dodao omotnicu u kojoj se nalazila dogovorena svota novca. Sve što je Sebestyén trebao učiniti bilo je pronaći gospođicu Pirosku i izvršiti ono što jednostavno više nije moglo čekati. Sebestyén se oprostio od svoga šefa i već nakon nekoliko trenutaka našao u vozilu iza taksija u koji je netom prije ušla tražena meta.

Gospođica Piroška planirala je provesti slobodnu večer u karaoke baru. S Mickey Mouse ušima na glavi, živahno je – u društvu svojih prijateljica – nabadala stihove hitova devedesetih i inih godina.

Nešto prije ponoći, mačeta je prošla kroz Piroskin vrat kao kroz maslac. Način na koji je krv liptala vratio je Sebestyéna u jedno prohujalo, užeglo ljeto kada je pomogao ocu zaklati svojeglavu kozu.

„Koza, Mickey Mouse, svejedno!“ našali se Sebestyén, vozeći se prema mostu. Čuvši mumljanje odostraga, nagazio je na papučicu sa željom da što prije stigne na odredište.

Površina močvare bila je ispresijecana mnoštvom odsječenih glava. Neke glave, sive i s ustima napunjenima voskom, bile su okrenute prema gore, a neke glave prema dolje. Sve je ovisilo o tome kako su sletjele.

Sebestyén je izašao i otvorio prtljažnik automobila. Odsječena glava gospođice Piroške još uvijek je recitirala stihove pjesme „Waterfalls“. Bilo je krajnje nesnosno. Navrat-nanos ugurao je voštanu smjesu u njezina razjapljena usta, a potom je glavu, primivši je za kosu, hitnuo u močvaru.

Vratio se na vozačko sjedalo i snažno izdahnuo.

Okrenuo je ključ u bravi i odmaglio.

srećka

Otac je prokleta dobre volje. Cvrkuće poput vrapca, izvija čokote od ruku.

Vražja gnjavaža.

Kamuflaža.

Otac misli da su oči crvene zbog bazenskoga klora. Da su modrice posljedica puke šeprtljavosti.

Stvari nisu uvijek onakve kakvima se čine.

Ja sam pravi zgoditak, oče.

Hajde, zastruži.

nosni đavao

Čuperci kose letjeli su na sve strane.

Frizerka je vješto izmjenjivala šišač, češalj i škare. Bilo je to kao izvođenje mađioničarskoga trika. U ruci u kojoj je držala češalj, šišač bi se pojavio u tren oka, i obrnuto. Bila je vrlo vješta, ali i sita svoga posla. Glasno je žvakala žvakaću gumu i lupkala klompama o pod.

Dok je uklanjala dlake s potiljka jednog starca, ja sam ponovno nanjušio onaj vonj... Jedak vonj kukuruzne kaše.

Djeca koja su sjedila pored mene smijuljila su se, tiho šaputala jedno drugome i pogledavala prema starcu koji je sjedio na stolici pognute glave.

Frizerka je odložila šišač na ormarić iza sebe te, čvrsto stisnutih usana, otvorila vrata salona.

Sa žarom koji mi je zapljusnuo obraze, nastavio sam zuriti u slova pred sobom. Protrljao sam nos nekoliko puta kao da je Aladinova čarobna svjetiljka, moleći se pritom da đavao zapleten u dlačice u mojoj desnoj nosnici više ne ispušta vjetrove u javnosti.

janjenje

Komarci su se uzvrpoljili zbog zaprašivanja, a Dior se uzvrpoljio zbog prodornoga zvuka ćuka.

Svakim novim javljanjem toga zlogukog pjevača, Dior je postajao sve nemirniji.

Kao ovca kada se janji.

Više nije znao je li znoj iz njega lio zbog sparne noći ili zbog straha od smrti. Između svakog javljanja ćuka, mušice praznovjerja mazno su došaptavale bolesti koje su se u njemu raskriljivale.

Ću!

Čuješ ćuka zato što su ti zjenice nejednako raširene...

Imaš tumor na mozgu.

Dior se prebacio na lijevi bok. Duboko je udahnuo i potom lagano izdahnuo.

Ću!

Čuješ ćuka zato što ti je lice žućkasto...

Jetra ti je oštećena.

Stavio je dlan desne ruke na rebra te počeo masirati taj dio tijela kružnim pokretima.

Dior je bio uvjeren da se ćuk otrgnuo iz njegove utrobe i da se sada javlja iz šume. Obraća se samo njemu, nagovješćujući njegovu skorašnju smrt.

Nakon što je neko vrijeme masirao trbuh i razmišljao o svom ranom odlasku s ovoga svijeta, shvatio je da se ćuk u međuvremenu prestao glasati.

Možda ovo i *nije* moj ćuk, iscrpljeno zaključi Dior te se odvalja u san s tinjajućim žarom među rebrima.

Šarlatan

12. 9. 1921.

Imao je bijelu kosu, baš kao i moja majka. Njegove su me oči podsjetile na grumuljice svježega sira. Usta kao da su mu bila smlavljena.

Tražio je da ga nاهranim kokošnjim nožicama. Da, onima kojima me majka obično plašila. Dok su se druga djeca užasavala čudovišta iz ormara ili podruma bez rasvjete, ja sam se grozila kokošnjih nožica i mirisa očerupane kokošje kože. Svaki put kad bih oklijevala izvršiti jednu od majčinih naredbi, majka bi mi zaprijetila donošenjem nožica, odlučno marširajući prema hladnjači.

Rekao je da se zove Šarlatan, ali magla koju je ostavio za sobom nakon što sam ga nاهranila kokošnjim nožicama bila je prilično stvarna. Brzo sam pokušala uhvatiti barem djeličak te magle u praznu staklenku, ali nisam uspjela. Nema veze. Šarlatan je rekao da će ponovno doći, a ja ću biti spremna.

walpurgisnacht

Bršljan se penje, vještica stenje.

Zašto se mačka glasa kao žaba?

Hokus-pokus, u ustima gorak o

k

u

s.

zavrtaj

Rašiti vezove pougljenih misli, iskašljati ih kao što mačka iskašljava dlake, nahuškati ih kroz obručac, u balončić od sapunice.

Plop!

„Želiš li malo orahnjače?“

„Ne želim.“

„Što želiš? Reci. Što želiš?“

Plop!

Posjesti te u podnožje kreveta, zalijepiti stopala za tvoju kralježnicu, oćutjeti strujanje tvoga glasa u mojim nožnim kostima.

siječanjski uštap

Zrikavci su se uselili u kuću.

Majka je neprestano kašljucala, a otac je čekićem udarao po limu. Htjela sam pronaći skladatelja i vrištati na njega. Umjesto toga, izašla sam na trijem i snažno udahнула, pokušavajući se pribрати.

Preskočila sam stepenice i osjetila peckanje u nogama. Mora da su se završeci cipela još više urezali u kožu.

Sjela sam za upravljač automobila i kroz vjetrobransko staklo pogledala uvis.

Mjesec je bio pun.

...i ljubičast?

Kvrugu, ova će noć biti beskrajna.

o škarama, krilatim insektima i smiraju

Šarke sikću.

Škare škljocaju.

Možda su ispod madraca?

„Što tražiš?“ začuje se pitanje.

„Ne znam ni sâm“, odgovaram.

„Strah te?“ glas je uporan.

Sjetio sam se jučerašnjega dana kada sam se, sjedeći nad usijanom bjelinom papira, naglo prenuo, pomislivši po zvuku lanca bicikla koji je dopirao s ulice da je neki krilati kukac uletio u moju sobu.

Škare su zaživjele,

ali jezik prerezati nisu smjele.

„Nije“, odgovaram osjećajući novo strujanje svijesti.

Vratio sam madrac na mjesto i s prozora se zagledao u kvrgavo deblo prekoputa.

Smečkasta se ljubila sa zlaćanom.

ekstrakcija

Nahuškao sam sve svoje rituale i sva svoja praznovjerja u samu srž natruloga,
kritično-krtičnog umnjaka.

Sutra ću ga dati iščupati.

Marko Silov

Rođen 1991. u Šibeniku, gdje završava osnovno i srednje obrazovanje. Na Sveučilištu u Zadru stekao je titulu magistra informacijskih znanosti. Živi i radi u Splitu. Svoje slobodno vrijeme popunjava glazbom, dizajnom i fotografijom.

Zbirka poetsko-proznih minijatura *Šljive koštica ili srndaća koščica* (Redak, 2021) njegovo je prvo objavljeno djelo. Tekstovi su mu objavljivani na stranicama Čovjek-časopis, Booke.hr, Kritična masa, Strane te u časopisu The Split Mind.

Objavio: *Šljive koštica ili srndaća koščica* (proza, 2021).

Sadržaj

južina	3
o štakorima, šljivama i šojkama	4
sfinga	5
koka iz bangkoka	6
akvarijski poglavica	7
grlena čahura	8
srebro	9
pješčana vještica	10
vagitune	11
kamen-škare-papir	12
srponoša	13
nesilica	14
crna (joj) dobro prestaje	15
penjačica	16
zvončići	17
abrakadabra	18
(p)oslić	19
mala noćna hortikultura	20
zjenični ske(r)let	21
šišmiši i pastiri naglavačke	22
čeljušni crvi	23
goblin koji se oteo goblenu	24
žrtva žetve	25
krljušt-štuka-vješala	26
šparoge babaroge	27
zijevanje/zalijevanje	28
večernjača	29
prisustvo trećega	30
voštani čovječuljak	31
moshi-moshi	33
papagej tsitsi	34

ovacija/ovulacija	35
noćno veslanje	36
grok-grok-grok	37
o ateljerskim kruškama, tepisima i vrhnjima za kavu	38
prasak	39
glineno rilo	40
ostaci brvnare u pekaču za vafle	41
špurijus	42
proljeće	43
noćobdija	44
ugrušci ljeta	45
jeguljasta noć	46
rascjep	48
treće oko	49
kroza staklo kafeterije u staklo telefonske govornice	50
noć u kojoj se nož prerušio u olovku	51
waterfalls	52
srećka	53
nosni đavao	54
janjenje	55
šarlatan	56
walpurgnacht	57
zavrtaj	58
siječanski uštap	59
o škarama, krilatim insektima i smiraju	60
ekstrakcija	61
 Bilješka o autoru	 62

Biblioteka samoPDF

knjiga 2

Marko Silov

ŠLJIVE KOŠTICA ILI SRNDAČA KOŠČICA

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2026 Marko Silov

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2026

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Glavni urednik

Krešimir Pintarić

Urednik

Tihomir Dunđerović

Fotografija

Dudubangbang Travel / Pexels.com

Objavljeno

11. listopada 2026.

ISBN 978-953-374-521-3

Prvo izdanje

Redak, Split, 2021.

Knjiga je objavljena uz financijsku podršku Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske i Grada Zagreba. Mišljenja izražena u ovoj knjizi odražavaju isključivo mišljenja autora i ne izražavaju nužno stajališta ustanova koje pružaju financijsku podršku.